

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

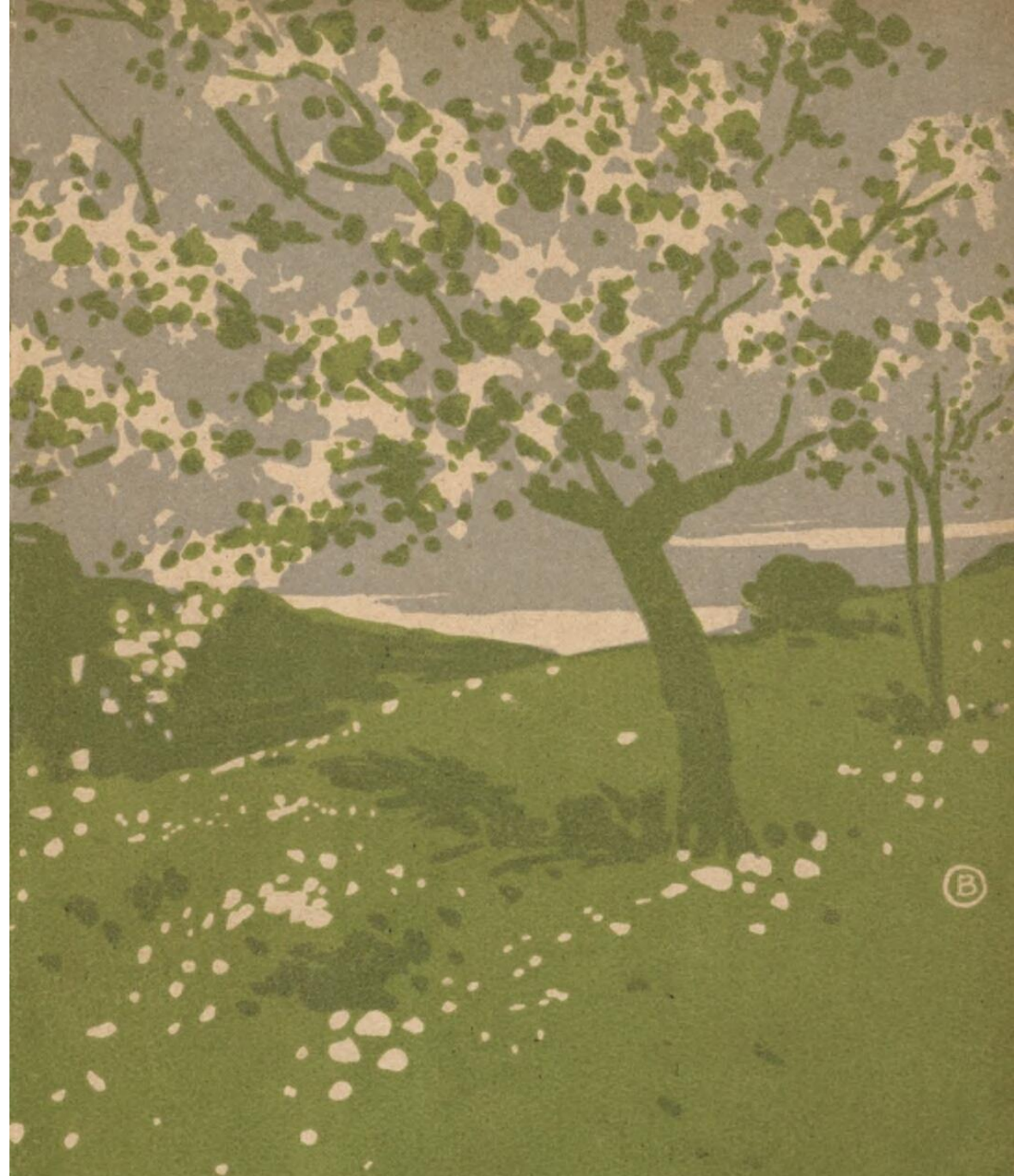
Hlavní název: **Májové výkřiky**

Autor: **Hájek, Ladislav**

Vydavatel: **J. Sölch**

Vydáváno v letech: **1903**

Stránky: **[1a], [1b], [1], [2], [3], 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, [32]**

®

AD: H: DOMAŽLICKÝ A JAROSLAV HAŠE

≡ MÁJOVÉ ≡
VÝKŘIKY:

CENA: 70 HAL.

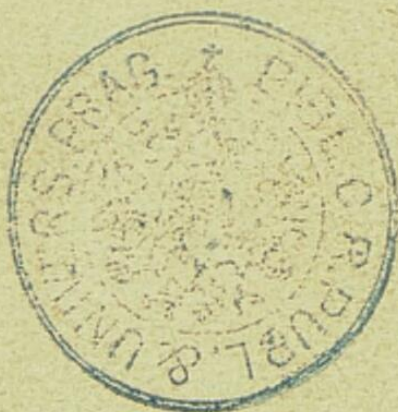
54 H 2667

515 Wied

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ

JAROSLAV HAŠEK

MÁJOVÉ VÝKŘIKY

20/1/03

1903.

NÁKLADEM J. SÖLCHA, PRAHA II-313.

TISKÁRNA NÁR. SOC. DÉLNICTVA (K. PITTEK)
V PRAZE.

NÁRODNÍ KNIHOVNA

1002008096

54 H 2667

Z p r o z e n ě n ě n o

(1. vyd. - vzác. vyd.)

5.6.70

OD L. H. DOMAŽLICKÉHO VYŠLO:

OBĚŤ BÍDY. SCÉNA. (ROZEBRÁNO).

NOCI. VERŠE. (ROZEBRÁNO). - - - -

L. H. DOMAŽLICKÝ A JAR. HAŠEK

PŘIPRAVUJÍ

- - - - - TŘÍAKTOVOU VESELOHRU:

ZA NEVĚSTOU NA LETNÍ BYT.

- - DĚJ NA KUBICI V PENSIONÁTU

ELIŠKY KRÁSNOHORSKÉ. - - - - -

A bude po nás zase jaro,
až budem někde v zemi spát
a lidé budou opět stále
zas o jaře dál klidně psát.

A bude po nás zase jaro
až budem v zemi někdy hnít —
a na básníky jiné také,
zas kritikové budou klít.

NAŠEMU MILÉMU PŘÍTELI
VIKTORU JANOTOVI.

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ.

Sl. Slávě.

Motto :

Láska, milá láska,
kdě ta ludia berú,
na strome nerásteš
v poli ta nesejú.
(*Slovanská nár. píseň.*)

Snad tisíc žen jsem měl už rád,
a jednu jsem jen miloval
tisíci žen jsem vysmál se,
jen té ne — již jsem miloval.

S tisíci byl jsem intimní,
jen s ní jsem nikdy nemluvil.
S tisíci jsem se vychloubal,
jen o ní nikdy nemluvil.

A na tisíc jsem zapomněl
jen na ni stále vzpomínám,
lest tisíci jsem odpustil —
jenom ji stále proklínám . . .

JAROSLAV HAŠEK.

Jaro v dolu.

Když lámali uhlí v dole,
vyprávěli o světě,
nad nimi, že šumí pole,
zelená se louka, role,
jarní vzduch že omlazuje,
že je venku jaro zas.

Že v tom jaře kvete křoví
na stromech pak pučí list,
vyjádřit to nelze slovy,
všechno, že má oděv nový,
že je pěkně, velmi krásně,
— tři sta metrů nad nimi

Že zas potok raší hájem,
v kterém kvetou fialky,
ptactva zpěv, že táhne krajem
a umlká v dáli s tajem,
že jsou ještě šťastní lidé,
— tři sta metrů nad nimi

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ.

Vzpomínka ze školy.

Bylo to jednou na jaře,
já u tabule v strachu stál,
počítal příklad početní,
den krásný z venku se mi smál.

Špatně však jsem ho vypočet',
a proto zůstal po škole,
a z dlouhé chvíle básně čet',
jež nechal kantor na stole.

Na jaře bouřným veselím,
vše chví se, skáče celý svět,
četl jsem v nich as třicetkrát,
přec byl bych se chtěl vybrečet . . .

JAROSLAV HAŠEK.

Třešně.

Než kvetly třešně na stráni,
pan páter držel kázání:
„Až rozpučí všem stromům list,
pak, pozor mládež, saprlot,
tu chodí světem antikrist
a jarní soumrak — špatná věc.“

Juchája! Juch!

A kvetly třešně na stráni,
pan páter, jak v tom kázání,
šel antikrista vyčíhat,
však učitelku sebou vzal,
pro dlouhou chvíli jenom snad,
pod třešňovou stráň do křoví.

Juchája! Juch!

A kvetou třešně na stráni
jak dopadne to kázání?

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ.

Jarní.

Jdu zaprášenou silnicí
a svírám v náruč dívčici.
Zírám s ní dolů v údolí,
kde stojí domky, stodoly,
zírám s ní stromů na květy,
jimiž jsou celé posety,
zírám s ní slunce na západ,
přec bol nám v duši nenapad
Večerní písně nepějem,
často se hlučně zasmějem;
neslušně tisknu k sobě ji,
vzpírá-li se, hned zakleji,
ni nelíbám ji na líčka,
vždyť lump jsem — ona fabrička.

JAROSLAV HAŠEK.

Fialky.

Fialky jste měla v ruce
někdo vám je daroval,
říkal, že je trhal v lese,
zatím však je, jak se stává
na ulici kupoval.

Když jste doma usínala
fialky jste líbala,
viděla jste ve snu jeho
jak je trhá za vzdychání,
též jste o tom četla.

Zatím však ten, jenž je trhal,
bosý hošík, špinavý,
zatčený kdes pro žebrotu,
komisaři dušoval se,
že se příště napraví.

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ.

Dnes umřel mi výsměch a smích,
jenž obyčejně v duši mám
a byl bych hnedle zaplakal,
když silnicí dnes šel jsem sám.

Jaro se smálo v přírodě,
potkal jsem zástup dělníků,
šel mlčky s hlavou schýlenou,
nic nedbal jara výkřiků.

To jako by kol zima šla,
tak v duši náhle bylo mi,
já čekám dnes, že nad světem
rukama někdo zalomí

JAROSLAV HAŠEK.

Motto :

Málo je nás, málo,
kdě by sa nás bralo,
hej, veď nás odberaju, hej, veď nás odberajú
každé boží jaro.

Slovenská národní píseň.

Vzduch teplý jarní nad sady
a jarní slunce zapadá,
já chtěl bych křičet radostí:
„Ať žije velká armáda!“

Ba jaro je tu. Odvod byl,
mně doktor klepal na záda,
to listí v sadě šeptá mi:
„Ať žije velká armáda!“

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ.

Jarní píseň.

Chacha — chacha — smějeme se,
ty se musíš zardívat,
(usedli jsme v hustém lese,
začli jsme se objímat).

Chacha — chacha — smějeme se,
snad té naší cudnosti,
viď, má drahá, smějeme se,
naší velké věrnosti.

Chacha — chacha, směj se drahá,
kdo ví, kdy se sejdeme,
jaro prchne, lásky vraha,
do podzimu najdeme.

Chacha — chacha, z úst se line,
kdo ví, kdy se sejdeme,
jaro prchne — přijde jiné,
jiného zas sklameme.

JAROSLAV HAŠEK.

Pohádka jara.

Na jabloni na silnici,
v slunci tonul vonný květ,
pod jabloní na silnici
zatřpytil se bajonet.
V záři toho bajonetu
tlouk štěrka starý trestanec
(kolem bylo plno květů)
Klep! Klep! Klep!

Za jabloní za silnicí,
táh' se velký svěží les,
na pokraji mezi kvítím
objevil se starý pes.
Ze psích očí zíral smutek,
když uviděl bajonet
svěsil ohon, rychle utek'.
Klep! Klep! Klep!

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ.

V nádražní restauraci.

Fr. T. a J. St.

Uslyšeli jsme zapísknout,
a oddychnout si dlouze . . . ,
pak dýchat tiše, tišeji . . .
a slyšet již jen v touze.

Byli jsme tolik veselí,
nám tepny divě bily,
já řval jsem jako šílený —
též vy jste řvali chvíli.

Až ten dech vlaku utišil
proudící divě tepny . . .
Já vzpoměl si na peníze,
vy na ženy a — klepny.

JAROSLAV HAŠEK.

Byla to radost,
když přišlo jaro.
S jásavou písni přelétlo krajem
pasáci v polích křičeli hlasně,
práskali biči radostí v hroudy.
Byla to radost,
blahý čas pro ně.
Praky zas mrštně rvali se spolu.
Přišel čas bitev. Rozbité hlavy
hlásaly kraji, že přišlo jaro.
Po polích, na nichž
osení mladé
ve vlahém větru sklánělo stvoly
nadávky hlasem mladistvým zněly,
zatím co v městě ve školách děti
v lavicích úzkých z čítanek četli,
že přišlo jaro

LADISLAV H. DOMAZLICKÝ.

Lesům.

Jen povídejte, co chcete,
jen povídejte zase,
já myslím o vás co já chci
se směji vaší kráse.

Jen povídejte, co chcete
mně je to stejné všecko,
vy máte velké rozumy
a mne máte za děcko.

Na jaře přijdu s ženou zas,
jež překoná vás v kráse,
smát budeme se spolu vám,
a rozvášním ji zase . . .

V les šel jsem. Jaro zpívalo.
Pár navrtaných mladých bříz,
z nichž kluci mízu ssály,
zde stálo s hlavou skloněnou,
jak moje ideály.

V les šel jsem. Jaro zpívalo.
A trávu svěží zdupali,
když hledali zde kvítí,
já vzpomněl si, že zdupal jsem,
už lecos ve svém žití.

V les šel jsem. Jaro zpívalo.
Tak bylo krásně pod stromy,
já v dlaně sklonil čelo ...
Les voněl. Jaro zpívalo,
mně bylo neveselo ...

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ

Touha doživotního vězně.

V prázdné mé malé světnici
milo je — nyní — milo;
jen ještě jednou milovat,
hoj! pak by se to žilo! —

Pod oknem kvetou jabloně
ze škamny prchla zima...
Myšlénky ženu líbají,
já rád bych líbal s nima...

Jen ještě jednou políbit,
spít vášní ženy tělo
hoj, pak bys třeba tělo mé,
do pekla rádo spělo!

JAROSLAV HAŠEK.

Jarní nálada

Je jaro. Smutně na chodník
se s oblak sních jen sype
a domovník jej s klnutím,
jak o vánocích rýpe.

A v žurnálech se dočítám,
co v jaru poesie,
a na mou duši, že mně hned,
prudčeji srdce bije.

Vše v článku zpívá radostí,
je nálada tam svatá,
odložím žurnál, odplivnu,
je venku plno bláta.

Jsem dobrý člověk. Šeptám si,
když je mně příliš zima:
„Osud, jenž vládne přírodou,
och, ten má za ušima!“

No! Byla přec to komedie,
ač říkal jsem ti haždý den,
že miluji tě k smrti věrně.
(Být nesmělo by jiných žen.)
Viš ještěrka je každá z vás,
no — vždyť se na mně nehněváš.
Ba — jaký hněv a jaký pláč.
Mlč! Jiným objímat se dáš.
Viš — jdi domů, trochu vyplač se. —
A bude zase dobře pak.
Já odejdu mne jiná zve,
jiného uštkne zas tvůj zrak.
A budeš zas moct milovat —
až zase jeden řeknete,
že se vám to už nelíbí —
no — snad se trochu leknete!
A jiného zas budeš mít,
a holka! Bude správné to,
jen miluj s vášní, miluj zas,
jak ode mně je zaseto.
Jen jedno ještě radím ti.
Kdyby tě provdati chtěl svět,
pak duše, již jsem míval rád,
pak — raději se usmrť hned! . .

JAROSLAV HAŠEK.

MOTTO :

Loučení, loučení,
což jest to těžká věc . . .

Jste dcerou z lepší rodiny,
proč jste mne v lese líbala,
já odstrčil vás sice snad,
proč jste však tolik plakala.

A řekl jsem vám po té hned,
že měl jsem mnoho slečen rád,
a mojim zvykem nebylo
jen jednu pořád milovat.

A šel jsem domů bez slova, >
kdes v lese zpíval silně pták,
mně zdálo se, že zazpíval;
„Tys přece jenom darebák!“

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ

Proč jaro chodíš do kraje?..

Proč jaro chodíš do kraje,
se svým kouzelným hávem,
proč provázeno přijdeš vždy
slavíků, pěnkav davem?

Snad dětem chceš se líbiti,
jež slaví tebe křikem,
neb slečinkám, jež slavíky
zaplaší hloupým vzlykem?

„Či buržoy ty miluješ,
jež málo tebe dbají?“ — —
Tak v noci ptám se než usnu,
a jaro zpívá v kraji.

JAROSLAV HAŠEK

Břízo má, břízo,
tráva kde voní,
vypínáš vzhůru
štíhlý svůj kmen.
Břízo má, břízo, prchne čas letem
listí tvé svěží zničí ti mráz.
Břízo má, břízo.
mládí mé prchá
čas, svět mi vyrval z duše mé jas.
Břízo má, břízo,
unaven stojím,
na světlý hledím se smutkem den.
Břízo má, břízo,
za zimní doby
vzpomenu někdy na tvůj snad kmen.

Jaro se směje . .

Louky jsou zelené, na stromech květy,
děti si zpívají honí se křičí,
ze všech stran doléhá jejich křik, ples.
Jaro se směje . . .

Všechno je takové, jako před léty.
I lidé protivní květy zas ničí,
na výlet vyjdou-li ve stinný les.
Jaro se směje . . .

Svět je dál takový, jaký byl dříve,
lidé se podvádí, lopotí souží,
a mnohý nadává na fádni den.
Jaro se směje . . .

Muži tak, jako dřív ve vášni divé
na ženách požitky rozkoše loudí,
i chudých žebráků slyšet zas sten.
Jaro se směje . . .

JAROSLAV HAŠEK.

Vzpomínka.

Za jasných nocí
na jaře v snění,
na stezku hledím,
dívám se v dál
Stezka se kroutí
točí se ztrácí
vychází zase
musím se smát.
Zdá se mi stále sebe že vidím,
po stezce kráčet před rokem zde.
Vedle mne ona,
kterou jsem míval,
někdy snad trochu
trochu snad rád.
Za jasných nocí na jaře v snění
na stezku hledím, musím se smát.

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ.

I co jaro! Vám vždy je krásně,
i v zimě v teple sedíte,
o jaře chcete povídat,
vždyť co je — o něm nevíte!

Až jednou přijde zima zlá,
a nebudete mít co jíst,
až úd omrzne každý vám,
a nebudete mít svých hnízd:
— pak budete moct povídat!

Pak teprv dobře poznáte,
co, že to jaro znamená,
až s celou zemí okřejou,
vám těla zimou znavená.

JAROSLAV HAŠEK.

Etuda.

L. H. Domažlickému.

Ven z krčmy hledíme v noc jarní krásy,
tam milenci dva líbají se v sadě,
kde šumí listí tichou písní jara.

V dál ubíhá, jak lesklý had,
houf jisker vlaku, který pádí,
jak naše svěží, krásné mládí.

Ven z krčmy hledíme v noc jarní krásy
a nikdo nás snad nemá rád.

A karty leží pod stoly zde dole,
my ferbla od večera stále hráli,
spí na stole dva, kteří již se spili.

A jeden z nás již na zem pad,
a krčmář nosí pivo stále,
kdos melodii tvoří ku finale . . .

Ven z krčmy hledíme v noc jarní krásy
a nikdo nás snad nemá rád . . .

LADISLAV H. DOMAZLICKÝ.

(Jednomu kleriku.)

Byl jarní večer. Dýchalo vše teplem.
Řek přival veliký dnes hymny zpíval,
jenž plní duši úzkostí a krásou,
já poslouchal a na moře se díval.

Potůček malý mísil se v ty hymny,
lkal hlasem podivným — surově křičel,
chtěl zpívat také, neuměl to ještě,
mne zápas zaujal — slyšel jsem — mlčel.

V tom někde v dáli zahýkal si osel
tak pěkně pravdivě, vesele, jasně . . .
Chtěl potok zmoci — napomenout aspoň . . .
Ten hýkot osla rozesmál mne hlasně . . .

JAROSLAV HAŠEK.

Na jaře v sadě.

Před záhonem tulipánů,
hyacintů namodralých
zástup bledých dívek stál,
dívaly se dlouhou chvíli,
jako v snění, v zadumání
vlhkým zrakem na záhon.

„Je to krása“, zašeptala
jedna z dívek, „velký Bože,
jak je krásně na jaře.
Vše tak dýše novou touhou,
květe, pučí, velký Bože,
já bych nejradš plakala.

Zahradník, jenž záhon sázel,
já ho vidím jako v snění,
mladý, hezký musel být.
Je to radost sázet kvítí,
velký Bože, jak bych ráda
také kvítí sázela . . .

Kdyby byly bledé dívky
stály, když se záhon sázel
byly by se divily.

Zahradník muž sšedivělý
huhňal, plival, klel až hrůza,
rukávem třel rudý nos.
„Mordié, já být dnes pánem,
nakašlal bych, abych sázel
tulipány mordié!“

Před záhonem tulipánů,
hyacintů namodralých
zástup bledých dívek stál,
dívaly se dlouhou chvíli
jako v snění, v zadumání
vlhkým zrakem na záhon

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ.

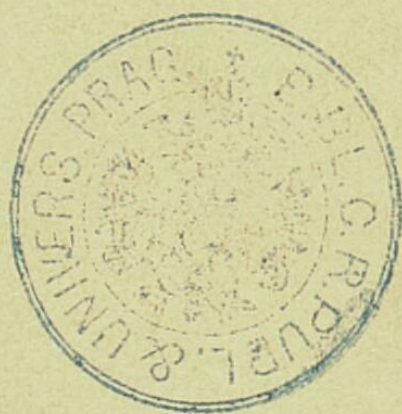
J. Haškovi.

Přírodou jdeme veselí dneska,
vítáme jaro, jež je tak krásné,
srdce nám volně, svobodně bije,
křičíme, pějem revoltní básně.

Pohnuty nad vším stromy se chvějí,
sypou nám v cestu květy své bílé
a slunce září, vesele zírá
na nás, jež jdeme v mohutné síle.

Jenom to město, z něhož jsme vyšli,
s komíny všemi zuří a kleje,
ozvěna v lomech před námi zase
divně si brouká, divně se směje...

Obálka od K. Brouska.